

Arrest

nr. 75 099 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Erbil (Noord-Irak). U verklaart acht jaar aan het werk te zijn geweest als taxichauffeur in Erbil. Op 15 juni 2011 zouden twee leden van de 'Asayish' (Koerdische veiligheidsdienst) u hebben aangesproken om mee te gaan naar de algemene veiligheidsdienst. Daar zouden zij u hebben gevraagd om als informant van de KDP (Koerdische Democratische Partij) te werken in Suleimaniyah in de hoedanigheid van taxichauffeur. Uw taak zou eruit bestaan zoveel mogelijk informatie te verzamelen over de Goran-partij. Zij zouden een riant beloning hebben beloofd mocht u instemmen. Mocht u echter niet instemmen, dreigden zij ermee u te laten verdwijnen. Zij zouden u hebben verplicht om twintig dagen later terug naar de algemene veiligheidsdienst te komen om van daaruit meteen naar Suleimaniya te worden gestuurd. Daar u niet als informant voor de KDP

wilde werken en de KDP ermee zou hebben gedreigd u te laten verdwijnen mocht u uw medewerking niet verlenen, verliet u Irak op 1 juli 2011. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 12 juli 2011 aan in België. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van de identiteitskaart van uw vader voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van onderstaande redenen.

U stelt dat u werd aangesproken door leden van de 'Asayish' die u ertoe zouden hebben verplicht informant te worden voor de KDP in Suleimaniyah. Dient echter te worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat een politieke partij zoals de KDP, die over zijn eigen strijders en veiligheidsdiensten in Noord-Irak beschikt, net u zouden willen aanstellen als informant.

Ten eerste kan worden verondersteld dat een functie als informant enkel zou worden toegekend aan een betrouwbaar en uiterst loyaal persoon. Het ging immers om het verzamelen van informatie over de Goran-partij, een partij - die zoals u zelf aangeeft - (CGVS, pg.7) nauwlettend in het oog wordt gehouden en wordt belaagd door de heersende Koerdische partijen. De rol van een informant is dan ook cruciaal om de Goran-partij onderuit te helpen. Dat zij deze rol zouden toedichten aan een taxichauffeur die geenszins zijn loyaliteit aan de partij heeft bewezen én deze bovendien nog eens rijkelijk zouden belonen (CGVS, pg. 5) is weinig waarschijnlijk te noemen. Er kan immers worden gesteld dat de KDP binnen zijn eigen gelederen zou rekruteren en zijn eigen leden zou trainen en zijn eigen expertise zou inzetten om inlichtingen over de Goran-partij in te winnen.

Bovendien zou de informatie die u diende te verzamelen niet bepaald voor het grijpen liggen. U stelt immers dat u verondersteld werd na te gaan wie er in Suleimaniya werkzaam was voor de Goran-partij, hoeveel leden de Goran-partij telde en hoeveel mensen zich bij de partij als lid hadden aangesloten (CGVS, pg.6). Dat u dergelijke zaken diende na te gaan, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met het beroep dat u daarvoor als dekmantel diende te gebruiken, namelijk dat van taxichauffeur. Bovendien stelt u Suleimaniya totaal niet te kennen (CGVS, pg. 5). Dit betekent niet alleen dat u zich helemaal in het 'wereldje' van de Goran-partij zou moeten inwerken of zelfs infiltreren, maar betekent evenzeer dat u uw meerwaarde als taxichauffeur - die u aanhaalt als reden om gekozen te zijn door de KDP (CGVS, pg.6) - hier niet kon aanwenden. Opnieuw is het weinig aannemelijk dat de KDP zich hiervoor zou beroepen op een volledige buitenstaander en niet op één van zijn eigen goed opgeleide leden om op een adequate manier de vereiste informatie in te zamelen. Integendeel, een taxichauffeur uit Erbil die niet vertrouwd is met de omgeving van Suleimaniyah, noch de wereld van de politiek, zou onder dwang worden ingezet om deze klus te klaren.

Daarenboven is het opmerkelijk dat zij u na hun verzoek twintig dagen de tijd zouden hebben gegeven en u vervolgens volledig vrij lieten zodat u zich twintig dagen later zelf kon aanmelden bij de veiligheidsdienst om aan uw nieuwe carrière te beginnen (CGVS, pg.5). Er dient namelijk te worden opgemerkt dat indien zij het risico namen om een buitenstaander in te zetten voor een dergelijk delicate opdracht en hem reeds op de hoogte hadden gebracht van hun intenties, zij hiermee toch bijkomende risico's namen aangezien zij geen enkele garantie hadden dat u zich twintig dagen later opnieuw zou aandienen, noch enige garantie hadden dat u zich in de tussentijd discreet zou hebben opgesteld aangaande het voorstel dat u werd gedaan.

Ten slotte blijft u beduidend vaag wat betreft de nieuwe ontwikkelingen die zich zouden hebben voorgedaan aangaande uw situatie na uw vertrek uit Irak. Zo geeft u aan dat de 'Asayish' tweemaal bij u thuis naar u op zoek zijn gekomen. U kunt enkel aangaande het tweede bezoek, bij benadering, aangeven wanneer dit zou zijn gebeurd. Over de eerste keer kan u niks zeggen omdat u uw moeder hierover niet zou hebben bevraagd (CGVS, pg. 7). U weet evenmin te duiden hoeveel personen uw huis zouden hebben 'bezocht' (CGVS, pg.8), wat maakt dat u de intensiteit van deze zoekactie niet kunt weergeven. Bovendien is het verrassend dat de 'Asayish', ondanks hun bedreigingen u te zullen laten verdwijnen mocht u niet instemmen met hun verzoek (CGVS, pg.6), zich tot tweemaal toe tevreden stelden met het antwoord van uw moeder 'dat u niet thuis was en zij niet wist waar u heen was gegaan' (CGVS, pg.8).

Er dient geen betoog dat uw relaas weinig waarschijnlijk noch aannemelijk is. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving neerlegt, namelijk een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van de identiteitskaart van uw vader kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin wijzigen daar deze enkel uw persoonsgegevens en afkomst weergeven. U legt geen originele stukken neer maar enkel kopieën waardoor de authenticiteit van deze documenten

niet kan worden nagegaan. Weliswaar worden uw identiteitsgegevens door het CGVS in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.

Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u afkomstig bent uit Erbil (Noord-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd aan de commissaris-generaal door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Verzoeker stelt dat hij de ideale spion vormde voor de KDP, dat hij zich door zijn beroep als taxichauffeur ongemerkt kon verplaatsen en het bovendien eerder waarschijnlijk is dat voor delicate opdrachten externe rekrutering noodzakelijk is.

Verzoeker stelt dat hij de perfecte dekmantel had om ongezien personen te bespioneren, welke personen er lokaal werkzaam waren voor de Goran-partij, de leden te tellen en na te gaan wie populair was en hij hierdoor zijn meerwaarde van taxichauffeur kon benutten.

Verzoeker betoogt dat het zeer logisch is dat de KDP verzoeker enige 'bedenktijd' gaf, niet om verzoeker een werkelijke keuze te laten maar wel om hem het gevoel te geven dat hij de opdracht vrijwillig aanvaardt en niet gedwongen waardoor de KDP zich ervan zou vergewissen dat verzoeker de opdracht tot een goed einde zou brengen en zich ten volle zou inzetten.

Verzoeker verwijst naar de bezoeken van de Asayish bij zijn moeder en het feit dat zij terugkeerden.

In het eerste onderdeel van het tweede middel beroept verzoeker zich op schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal heeft *in casu* terecht opgemerkt dat een functie van informant enkel wordt toegekend aan een betrouwbaar en loyaal persoon gezien het om het inzamelen van informatie over de Goran-partij gaat die blijkens verzoekers verklaringen nauwellettend in het oog gehouden wordt door de heersende Koerdische partijen. Derhalve is het manifest ongeloofwaardig dat deze rol zonder meer zou worden toebedeeld aan een taxichauffeur die geenszins zijn loyaliteit aan een politieke partij heeft bewezen én dat deze bovendien nog eens zou kunnen vragen hoeveel hij wil (CGVS, p. 5). De taak van het verzamelen van niet-evidente informatie betreffende de Goran-partij is tevens moeilijk in overeenstemming te brengen met verzoekers beroep van taxichauffeur. Bovendien blijkt verzoeker Suleimaniya totaal niet te kennen waardoor hij zijn meerwaarde van taxichauffeur, de reden waarom hij gekozen werd door de KDP, niet zou kunnen aanwenden. Opnieuw is het niet aannemelijk dat de KDP zich hiervoor zou beroepen op een volledige buitenstaander en niet op één van zijn vele leden om op een adequate manier de vereiste informatie in te zamelen. Het is immers in het belang van de KDP binnen de eigen gelederen te rekruteren en eigen expertise in te zetten om inlichtingen over de Goran-partij in te winnen.

Daarenboven is het opmerkelijk dat zij verzoeker na hun verzoek twintig dagen de tijd zouden hebben gegeven en hem vervolgens volledig vrij lieten zodat hij zich twintig dagen later zelf kon aanmelden bij de veiligheidsdienst om aan zijn nieuwe carrière te beginnen (CGVS, p.5). Er dient namelijk te worden opgemerkt dat indien zij het risico namen om een buitenstaander in te zetten voor een dergelijke opdracht en hem reeds op de hoogte hadden gebracht van hun intenties, zij hiermee bijkomende risico's namen aangezien er geen garantie was dat verzoeker zich twintig dagen later opnieuw zou aanmelden, noch was er enige garantie dat hij zich in de tussentijd discreet zou hebben opgesteld aangaande het voorstel dat hem werd gedaan.

Verzoekers verweer bestaat uit veronderstellingen en beweringen die niet aanzien kunnen worden als een dienstige weerlegging tegen voormelde pertinente vaststellingen die leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel en eerste onderdeel van het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Irak het risico loopt ontvoerd, mishandeld en vermoord te worden door de Asaysish omwille van zijn weigering om mee te werken aan een spionage-actie.

2.2.2. Verzoeker voert, behoudens de verwijzing naar zijn asielrelaas, geen specifieke argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS